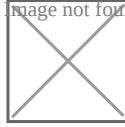

Αγία Μαρία η Αιγυπτία (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Η Ε΄ Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη στην Αγία Μαρία την Αιγυπτία. Η Αιγυπτία Μαρία είναι ένα μοναδικό και αιώνιο υπόδειγμα μετανοίας και εν Χριστώ αποκαταστάσεως και τελειώσεως. Καθώς εισερ-χόμαστε στην τελική ευθεία προς το Άχραντο Πάθος και την Ζωοφόρο Ανάσταση του Κυρίου μας, η ανάγκη τής διά μετανοίας καταλλήλου προετοιμασίας μας για να βιώσωμε λυτρωτικά τον Σταυρό και την Έγερση γίνεται περισσότερο επείγουσα και επιτακτική, γι' αυτό και η Εκκλησία προβάλλει τώρα τη μορφή και το παράδειγμα της Αγίας Μαρίας, με σκοπό να μας βοηθήσει σχετικά.

Ποιά ήταν, λοιπόν, η Μαρία, την οποία η Ορθόδοξη Εκκλησία μας την αξίωσε διπλού εορτασμού, τόσο στην επέτειο της κοιμήσεώς της (1^η Απριλίου), όσο και την 5^η Κυριακή των Νηστειών; Ήταν Αιγυπτία. Χριστιανή, βεβαίως, κατά το βάπτισμα, την θεωρητική πίστη και το όνομα, άλλα πόρρω απέχουσα του

Χριστιανισμού κατά το ήθος και την πράξη. Από δώδεκα ετών κορασίδα είχε εμπλακεί στα πολυπλόκαμα δίκτυα της σαρκικής ακολασίας, θύμα αξιοδάκρυτο του συχαμερού δαιμονίου της πορνείας. Δεν οδηγήθηκε εκεί από κάποια ελεεινή φτώχεια και ένδεια, όπως άλλες ομόλογες δυστυχισμένες υπάρξεις, αλλά μόνο από οίστρο ακολασίας και άσβεστο πόθο της αμαρτίας.

Ήταν δούλη του πάθους της! Αυτό το πάθος την οδήγησε κάποτε να σαλπάρει σ' ένα πλοίο που έφευγε από την Αλεξάνδρεια με προορισμό τους Αγίους Τόπους, γεμάτο από νέους που πήγαιναν να προ-σκυνήσουν τον Πανάγιο Τάφο του Χριστού και τ' άλλα πανίερα Δεσποτικά και Θεομητορικά προσκυνήματα. Όχι, δεν εταξίδευε ως προσκυνήτρια! Ο προορισμός της δεν ήταν να γίνει Χατζήνα! Απλώς είδε πολλούς νέους και ορέχθηκε την ηδονή της συνευρέσεως μαζί τους, κι έγινε, η ταλαίπωρη, ιξόβεργα διαβολική και συνέλαβε πλείστους νέους, τους οποίους εστέρησε της σωφροσύνης τους, ίσια-ίσια πάνω στην ώρα που «πήγαιναν ν' αγιάσουν!», κατά το κοινώς λεγόμενο. Έτσι το ταξίδι εκείνο της ιεραποδημίας μετατράπηκε, εξ αιτίας της, σ' έναν ελεεινό πλου στα βορβορώδη και δυσώδη κύματα της ασελγείας. Θρήνος μέγας στον ουρανό και ολολυγμός των αγίων Αγγέλων εξ αιτίας τόσων πολλών πτώσεων!..

Αλλά κάποτε το πλοίο έφθασε στον προορισμό του και οι ναυβάτες (=επιβάτες του πλοίου) αποβιβάσθηκαν κι ανέβηκαν στα Ιεροσό-λυμα. Αλλ' ω των θαυμασίων Σου, Χριστέ, και της αφάτου φιλανθρωπίας Σου, η οποία δεν ανέχεται τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά με παντοίους τρόπους κατεργάζεται τη σωτηρία του! Όταν, κοντά στους άλλους, έσπευσε και η Μαρία να εισέλθει στον πανίερο Ναό της Αναστάσεως, όπου ετελείτο η εορτή της Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, θέλοντας κι αυτή να προσκυνήσει το «Ξύλον της Ζωής», μια αόρατη δύναμη την εμπόδιζε, ουδενός κωλύοντος στο φανερό. Επιχείρησε και πάλι, και ξανά, και πολλές φορές, χωρίς όμως αποτέλεσμα!

Τότε αντιλήφθηκε ότι αιτία ήταν η αμαρτωλή της διαγωγή και το διεστραμ-μένο φρόνημά της, και πληγώθηκε βαθειά στην καρδιά από τα βέλη της συντριβής και της κατανύξεως, και ήλθε σε συναίσθηση της καταστάσεώς της και άρχισε να θρηνεί και να εκλειπαρεί το έλεος του Κυρίου! Έστρεψε τότε το βλέμμα, και είδε μέσα στον Ναό την εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου και επικαλέσθηκε με θέρμη την μητρική βοήθεια και συνδρομή Της, τάζοντας και υποσχόμενη ν' αλλάξει άρδην τρόπο ζωής και να ευαρεστήσει του λοιπού τον Υιόν Της διά μετανοίας και θεοφιλούς βίου. Και η γλυκύ-τατη Παρθένος, η ελπίδα και προστασία και σωτηρία όλων των εν πίστει καταφευγόντων προς Αυτήν, εισάκουσε της κραυγής της δεομένης, η οποία έφερε και το όνομά Της, κι έτσι η Μαρία μπόρεσε επιτέλους να εισέλθει ανεμποδίστως στον Ναό και να προσκυνήσει και αυτή τον Τίμιο Σταυρό.

Κατόπιν προσκύνησε και την εικόνα της Θεοτόκου και Της είπε ότι αφήνεται εξ ολοκλήρου στη γνώμη Της, να την καθοδηγήσει Εκείνη πού και πώς να ζήσει τη ζωή της μετανοίας. Τότε ακούσθηκε από την ιερή εικόνα μια φωνή, η οποία έλεγε: «Εάν περάσεις πέραν του Ιορδάνου, εκεί θα εύρεις ανάπαυσιν!». Κατά την παράδοση, η συγκεκριμένη εικόνα της Θεοτόκου βρίσκεται σήμερα στο Άγιον Όρος, στο σπήλαιο του Αγίου Αθανασίου, κοντά στη Μονή της Μεγίστης Λαύρας.

Υπακούοντας η Μαρία στην υπόδειξη της Παναγίας, κυριολεκτικά με φτερά στα πόδια, εγκατέλειψε και τον κόσμο, και όλα τα του κόσμου, και τις μάταιες και ψυχοκτόνες σαρκικές ηδονές και απολαύσεις, και πορεύθηκε προς τον ιερό Ιορδάνη, λούσθηκε στα νάματά του και προχώρησε στον εκεί Ναό του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού. Εκεί «την παλαιάν γενομένην τοις αμαρτήμασιν εισήγαγεν εις το χωνευτήριο της εξομολογήσεως», όπως θα έλεγε ο ιερός Χρυσόστομος.

Δηλαδή την «παληοζωή» που είχε ζήσει μέχρι τότε μέσα στην αμαρτία, την έρριξε τώρα μέσα στο χωνευτήρι της εξομολογήσεως. Εξαγορεύθηκε, λοιπόν, με πόνο και συντριβή καρδιάς και ποταμό δακρύων όλα τα μέχρι τότε θεοστυγούς βίου της, έλαβε την άφεση και εκοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Και επειδή, πάλι κατά τον θείο Χρυσόστομο, «μεγάλη της εξομολογήσεως η ισχύς και πολλή ταύτης η δύναμις» και μέγιστη, ασφαλώς, είναι η δύναμις και η σωτηριώδης ενέργεια των Αχράντων Μυστηρίων, όταν εν μετανοία και εξομολογήσει κοινωνούνται, η Μαρία ενισχύθηκε εξ αμφοτέρων τα μέγιστα και, με τη δύναμη και τη χάρη που έλαβε, έφυγε την επαύριο, διέσχισε τον ποταμό και πήγε στα πιο απο-μονωμένα μέρη της πέραν του Ιορδάνου ερήμου, όπου και έζησε σαρανταεφτά ολόκληρα χρόνια, χωρίς να συναντήσει ούτε άνθρωπο, ούτε ζώο!

Σε μία περιοχή εντελώς απρηγόρητη, αυχμηρή, απaráκλητη! Εκεί όπου εμείς δεν θα μπορούσαμε να αντέξουμε ούτε σαρανταεφτά ημέρες! Τί λέω; Ούτε σαρανταεφτά ώρες! Και εκείνη, γυναίκα, ασθενές σκεύος, αγύμναστη σε σκληραγωγίες, έμεινε σαρανταεφτά συναπτά χρόνια, με τον ήλιο να την κατακαίει ανοικτιρμόνως την ημέρα, το κρύο να την παγώνει τη νύχτα και τρώγοντας μόνο αγριόχορτα και ρίζες!

[Συνεχίζεται]